

Poznámky lékaře

Na glasgowské stupnici hloubky bezvědomí byla u pacienta naměřena hodnota 6. Jeho vitální funkce byly stabilní a ihned po příjezdu na jednotku intenzivní péče byl připojen na ventilátor. Během vyšetření bylo zjištěno významné bilaterální krvácení z nosní dutiny. Střední část obličeje stabilní. Pacient měl odřeniny na zádech. Byl zrentgenován a bylo provedeno CT, které ukázalo kontuzi v pravém frontálním laloku, epidurální hematom v levém parietálním laloku, zlomeninu v pravé části lebky, zlomeninu zadní části spánkové kosti (poblíž ucha) na levé straně lebky, subarachnoidální krvácení, levostrannou parietální vpáčenou zlomeninu lebky, pneumocefalus a mírný středočárový přesun. Pacient utrpěl také kompresivní zlomeninu 12. hrudního obratle a pravostrannou zlomeninu orbitální stěny. Pacient dostal Dilantin a mannitol a ihned byl operován, aby byl odstraněn epidurální hematom.

„Paní Rawlinsová, neměla byste tu být sama. Musíte někomu zavolat, aby za vámi přijel,“ říká kaplanka, která sedí naproti mně s Karen. Karen má na jmenovce napsáno *koordinátor traumatu*.

Hugh bude v pořádku, říkám si. Za hodinu se vrátí a řeknou mi, že operace proběhla dobře a Hugh půjde za pár dní domů. Doktor mi přinese samé dobré zprávy. Proč se mě snaží takhle děsit?

„Prosím, zavolejte někomu,“ opakuje Karen měkce.

„Mohla bych zavolat kamarádce Kelly, ale má malé děti a její manžel je pryč. Nechci ji obtěžovat.“

Karen se mi dívá upřeně do očí. „Jen ji obtěžujte. Hned jí zavolejte. Budete potřebovat pomoc.“

Její rozhodný tón mě vrací zpátky na zem.

Třesoucí se rukou hledám v tašce telefonní seznam. Nedokážu si zapamatovat žádné telefonní číslo. Hugh si vždy pamatuje čísla.

„Zavolejte své kamarádce. Bude pro vás snadnější čekat s ní. Musíte také zavolat rodině.“

„Všichni žijí mimo město. Opravdu je musím takhle rozrušit?“

„Ano!“ její hlas dopadne jako kámen. „Od toho je rodina. Budou chtít být s vámi.“

Někdo mě pevně vezme za loket a posadí na sedadlo před telefon v hale. Dělá se mi špatně od žaludku. Karen a kaplanka odstoupí pár kroků, ale přitom mě sledují, jako dítě, kterému dovolili, aby si pod pečlivým dohledem vyzkoušelo nějakou nově získanou zručnost.

Volám Hughově matce Ritě na Floridu a říkám jí, že je třeba, aby urychleně přijeli, protože Hugh měl těžkou nehodu a je na operaci mozku. Pláče. Mezi vzlyky a za pomoci jejího manžela se domlouváme, že přijedou. Mají auto v Richmondu.

Pak volám svým rodičům. Když s nimi mluvím, těžko se ovládám. „Panebože, panebože,“ opakuje matka. Chci, aby hned přijeli. Pak volám Kelly, sousedce. Kaplanka, spokojená, že budu mít u sebe přítelkyni, mě drží za ruku a nabízí, abychom se pomodlily, než půjdu do čekárny před operačním sálem. Kelly přijíždí tak rychle, že mi není jasné, co udělala s dětmi. „Kluci jsou v pořádku,“ říká a modré oči má plné slz.

„Nevím, co pro tebe můžu udělat, Rosemary, nevím ani, co mám říct, ale jsem tu pro tebe.“

„To úplně stačí, že jsi přijela, děkuju. Nechci tu čekat sama.“

Sedíme v tichosti. Žádné rozptýlení, žádné časopisy, které obvykle bývají v čekárnách. Každou chvíli se na sebe podíváme, slabě se usmějeme a odvrátíme pohled. Je příliš bolestné číst si navzájem myšlenky.

Moje kamarádka Debbie, Amandina matka, přichází se svým manželem Jeffem. „Holky jsou do deseti na bruslení,“ říkám.

„Já vím, Amanda je s nimi,“ přikývne Debbie.

„Nevadilo by ti, kdybys je vyzvedla a řekla jim, že brzo přijdu? Ráda bych si promluvila s chirurgem, než se s nimi uvidím.“

„Jistě, Rosemary, vezmu je k nám domů. Nedělej si starosti, ať to zabere kolik chce času.“

Vřele mě obejmě. Jeff sedí vedle a co chvíli poposedává na židli, jak to muži dělají, když nemohou něco vyřešit.

„Myslím, že jsem si zapoměla peníze na parkování,“ říkám. „Nevěděla jsem, že se tu musí platit.“

Jeff vyskočí. „Tady, Rosemary, vezmi si to.“ Vyndává peněženku a podává mi pět dvacetidolarových bankovek.

„Jeffe, parkování stojí dva dolary, nebo tak něco.“

„Nedělej si starosti. Jen si to vezmi. Nebudeš aspoň muset jít do banky. Možná se ti to bude hodit.“ Jeho obličej je tak upřímný a jeho gesto tak laskavé, že si dávám peníze do kapsy a přemýšlím, na kolik dní parkování vystačí 100 dolarů. Budu tady potřebovat parkovat padesát dnů? Ta myšlenka mi vyrazí dech, jako bych skočila z výšky do studené vody. Krčím se na židli a cítím se divně odříznutá od všech a od všeho. Můj muž možná dnes zemře. V duchu ho prosím, ať neumírá a vydrží to.

Po chvíli přijíždějí Kevin a Rick, Hughovi kamarádi cyklisté, a mluví s policistkou, která zrovna vstoupila do dveří. Chtějí znát fakta.

„To prostě nemohla být Hughova chyba,“ říká Kevin. „Hugh jezdí na kole celé roky a perfektně dodržuje předpisy. Jsem si jistý, že jel ve správném pruhu a neudělal nic špatně. Vsadil bych na to svůj život.“

Je ironie osudu, že Anna a Mary jsou na plakátu, který vybízí děti, aby dodržovaly bezpečnost při jízdě na kole. Ty fotografie, na kterých jedou za sebou po okraji cesty v helmách, jsou na billboardech po celé zemi.

„Pořád ještě sbíráme informace a jsme ve fázi vyšetřování,“ odpovídá policistka. „Osoba, která srazila vašeho muže, je starší dáma. Jakmile budu vědět více, ozvu se.“ Policistka je na odchodu, ale Kevin ji bere stranou a ještě chvíli s ní tiše mluví. Sedám

si a snažím se vymazat z mysli všechny představy. Hlavně představu staré dámy, která má noční můry o srážce s cyklistou.

V půl jedenácté mi telefonuje doktor, že Hugh je po operaci a je teď na neurochirurgické jednotce intenzivní péče. Vidět ho můžu nejdříve za hodinu. Náš kněz, Keith Emerson, tiše čeká s námi.

„Kde jsou Mary a Anna?“ ptá se.

„Na oslavě svých narozenin. Teď jsou u Amandy doma. Debbie je vyzvedla. Nevím, co jim mám říct. Nechci, aby tátu viděly v tomhle stavu.“

„Rosemary, už jsou dost velké. Doporučuji, abyste tím prošli jako rodina, nebo se budou cítit ostrčené. Jestli chceš, dojedu pro ně. Můžeš tady zůstat.“ Víím, že má pravdu. Jen nemůžu unést pocit bolesti za nás tři najednou.

„Ne, Keith, když se tam objevíš ty, vyděsí se. Budou myslet na nejhorší,“ říkám a zhluboka se nadechnu. „Pojedu já. Stejně teď nemůžu Hugha vidět.“

Kelly nabízí, že mě odveze. Snažím se být klidná, zdravím dívky na Debbině terase a jdu s nimi k autu. Děvčata se po sobě dívají, diví se, proč řídí Kelly, která je srdečně zdravá a dělá jim místo na zadním sedadle.

„Mami, co se stalo?“ ptají se jednohlasně, když dojdeme k autu.

„Táta měl nehodu. Srazilo ho auto.“

„Je to špatné?“ ptají se a jejich nejisté hlasy mě bodají do srdce.

„Doktoři ještě nic nevědí, ale měl operaci mozku. Je to docela vážné. Ale táta je silný. Teď spí. Musíme ještě počkat.“

V nemocnici jsou stále všichni přátelé a kněz. Zpráva o nehodě se rychle rozšířila. Jsou tu dvě čekárny, jedna venku v hale, druhá před jednotkou intenzivní péče pro blízké příbuzné. Sestra nás vede do té druhé, menší. Mary, Anna, Kelly, Keith, Kevin a Rick se sesednou kolem stolu a já si sedám na koženou židli.

Jakmile se usadíme, sestra říká: „Jak víte, Hugh měl operaci a jeho stav je stabilizován. Chci vás jen připravit na to, jak bude vypadat. Bude mít v sobě hodně hadiček, je na přístrojích a po operaci má bandáž na hlavě. Má poranění mozku, které velmi

pečlivě sledujeme, a možná na vás nebude reagovat. Budeme se snažit ho každou hodinu budít na neurologické vyšetření.“ Všichni pozorně poslouchají. Nikdo neví, co znamená neurologické vyšetření, ale neptáme se.

Sestra se podívá přímo na Annu a Mary a řekne pevným hlasem: „Váš táta je v dobré fyzické kondici. To je velká výhoda.“

Všimnu si, jak soustředěný výraz má Anna. Často se dívá na dokumenty o opravdových operacích v televizi. Chce znát všechny detaily lékařské péče o Hughu. Mary je citlivější, a není si jistá, jestli chce vidět tátu na nemocniční posteli. Tuhle citlivost zdědila po mně. Já jsem už jako dítě nesnášela jehly. Můj bratr John miloval biologii. Pokaždé měl úspěch, když se snažil vyděsit mě řečmi o krvi a zraněních.

Rozhoduji se, že půjdu dovnitř nejprve sama, abych se stačila ovládnout a nevydělala děvčata. Když procházím jednotkou intenzivní péče, mám chuť se otočit a vyběhnout z nemocnice. A pak uvidím Hughu.

Spí a kolem hlavy má perfektně utažený obvaz, pod nímž se jeho tvář skoro ztrácí. Dívám se na tu krásnou spící tvář a teprve pak si všimnu, jak vypadá celé tělo, pod příkrývkami a připojené na monitory s hadičkami. Opatrně se přiblížím.

„Ahoj, lásko. Slyšíš mě? To jsem já, Rosie. Jsme tu s holkama s tebou. Miluju tě. Slyšíš mě?“ Hugh neodpovídá. Celá rozklepaná se vracím do čekárny pro holky. Když vejdu, Mary je schoulená na židli a pláče. Anna je stoická a klidná.

„Děvčata, táta spí. Vypadá dobře. Chcete ho vidět?“

„Chci, ale... nevím,“ vzlyká Mary a po obličejí jí tečou slzy.

„Já jdu,“ říká Anna a postaví se. Beru ji za ruku a nakláním se k Mary.

„Táta ví, že jsi tu s ním, Mary. Ví, že ho máš ráda. Může to cítit. Jsem si jistá. Nemusíš stát hned u něho.“

„Ale já bych chtěla, jenom...“ Mary nemůže pro pláč ani mluvit.

„Tak počkej. Není kam spěchat. Uvidíš ho, až budeš připravená. Půjdu tam s Annou. Budeme za chvíli zpátky,“ stisknu jí paži.

Mary popotahuje a klade si hlavu na ruce, kterými objímá kolena. Kelly se přiblíží a kývne na mě.

Anna odvážně kráčí jednotkou intenzivní péče. Jde vzpřímeně jako tanečnice, záda rovná jako pravítko. Neohroženě se dívá přímo na ostatní pacienty. Když poprvé uvidí Hughu, ihned jde k hlavě postele, sevře zábradlí a začne na něho mluvit. „Ahoj tati, to jsem já, Anna.“

U nohou postele stojí sestra a monitoruje vitální funkce. „Jestli chceš, můžeš jít blíž a vzít tátu za ruku,“ říká. Anna bez váhání vezme Hughovu oteklou ruku do své a nakloní se k němu.

„Ahoj tati, to jsem já, Anna,“ opakuje. „Bojuj. Jsme tu všichni s tebou.“ Když Hugh neodpovídá, podívá se na mě, jako by tomu nemohla uvěřit. „Tati, mám tě ráda,“ říká roztřeseným hlasem. Když se ani teď nedočká odpovědi, podívá se na pípající monitor u postele.

„Co znamená to číslo v pravém rohu nahoře?“ ptá se sestry.

„Můžeš mi říkat Kathy,“ usměje se sestra. „To ukazuje srdeční puls, a tady vidíme hladinu kyslíku. Devadesát osm je dobré číslo.“ Anna zírá na přístroj. „Anno, chci, abys věděla, že dokud bude tvůj táta ležet tady na patře, budu tu každou noční směnu. Budu se o něho dobře starat. Ano?“

Anna, uklidněná, přikývne a políbí otce na tvář. „Pojďme zpátky, mami,“ říká. Cestou do čekárny se k sobě tiskneme. Když tam vejdemo, Mary zrovna mluví s jinou zdravotní sestrou. „Myslím, že až tátu uvidíš, budeš se cítit lépe,“ říká sestra.

„Nemůžu,“ odpovídá Mary, oči zalité slzami. „Já prostě nemůžu...“

„Vypadá jinak, protože byl zraněný, ale je to pořád tvůj táta. Nemusíš se ho bát,“ opakuje sestra tichým, klidným hlasem.

Mary se podívá na Kelly. „Půjdu, jestli půjdeš ty,“ říká a pak se podívá na mě. „Mami, nechci, aby ses cítila špatně, ale mohla bys tu prosím počkat? Raději bych šla s Kelly.“

Cítím se zraněná. Chtěla bych být ta, která ji utěší, ale uvědomuji si, že jsem na tom hrozně, oči červené a opuchlé z vyčerpání,

a momentálně opravdu nejsem ta skála, o kterou by se mohla opřít. „Jistě, Mary, jak chceš,“ zamumlám.

Mary chytne Kelly za ruku a obě odcházejí z místnosti. V hlavě mi víří tisíce myšlenek. Myslím na Hughu, Mary a Annu. Jak jim můžu pomoci? Najednou se přede mnou objeví káva. Dotknu se šálku, ale nepiju ji. Víím, že na mě mluví Keith, ale nedokážu se soustředit, abych ho slyšela. Kelly a Mary se brzy vrací. Mary se zdá být klidnější, jako by se jí ulevilo, že má vše za sebou.

Teď, když už jsou děvčata v pořádku, se můžu vrátit k Hughově posteli. Kathy mi přistrčí židli.

„Pochybuji o tom, že se v dohledné době probere,“ říká po chvíli. „Je po půlnoci. Hugh je přijat k dlouhodobému pobytu v nemocnici. Bylo by lepší, kdybyste šly domů a odpočinuly si, i kdyby to mělo být jen na pár hodin. Kdykoli nám můžete zavolat a my vás budeme o všem informovat.“

Schovávám si číslo na JIP do peněženky. Nechce se mi odejít, ale víím, že děvčata mě tu samotnou nenechají. Napadá mě hrozná myšlenka – měla bych obrátit pozornost k živým – k našim dětem. Než odejdeme, Keith se s námi modlí. Po chvíli ticha se k nám obrátí Kelly.

„Rosemary, holky, můžu vás odvézt domů?“ ptá se. „Auto si můžete vyzvednout zítra.“

Rick a Kevin nás doprovázejí na parkoviště a dohlížejí na Mary a Annu jako náhradní tátové, bratři, které Hugh nikdy neměl. Kelly nás v tichosti odveze domů.